HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ופרכינן **ותני תנא מנה כן ארבעים.** והא מנה ופרס דרב הוא מנה ופרס דקאמר רבי דוסא בכל אחת מנה ופרס ופליגי רבנן עליה דאמרי כל שהן ופירש רב למילתייהו דכל שהן היינו בין כולן מנה ופרס: **חמת חדשה.** של עור שלא גמר תפירתה ושייר בה סדק: **אע"פ שמקבלת רמונים.** שאין בסדק כמוציא רמון: **טהורה.** שלא נגמרה מלאכתה: **תפרה.** ונגמרה מלאכתה וחל עליה שם כלי ואח"כ נקרעה כמוציא רמון טהורה אבל מקבלת רמונים טמאה דלא פקע שם כלי מינה עד שתינקב כמוציא רמון כשיעור כל כלי בעלי בתים ששיעורן כרמונים[ט]: **כפקעיות של שתי.** שיעור קריעת כלי לטהר כשמוציא פקעיות של שתי שזה הוא תשמישתה של חמת ואין דרך להשתמש בה פירות וסתם פקעיות של שתי גדולים עשר סלעים משקלם ארבעה למנה: **פקעיות.** למושי"ל: **תנא.** הא דקתני מתניתין חמש סלעים מלודן לא שיהא על ישראל מוטל ללבנו אלא אשיעורא קפיד דליתיב ליה בהכרע שכשיתלבן שיהא בו חמש סלעים ופסטרות כל גיזיה: **אמר קרא לעמוד לשרת.** בתר דאשית הגז כתיב כי בו בחר ה' מכל שבטיך לעמוד לשרת: **מאי ניהו אבנטו.** שהוא קטן שבגדי כהונה וקיים להו לרבנן שיכול לעשות מחמש סלעים למר שהרי אין כולו למר אלא כלאים הוא: **תפשת מרובה לא תפשת.** בריתא בתורת כהנים[ז] גבי זבה (ויקרא טו) ימים רבים ימים שנים רבים שלשה או אינו אלא רבים עשרה אמרת כל ששמעו מרובה ושמעו מועט תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט הוא ולא פירש לך איזה מהן יש לך לתפוש הראשון שבמשמע שאם לא תתפוש אלא המרובה אני משיבך מהיכן אתה ממעטו לזה המועט והלא אף הוא במשמע כשתאמר אינה זבה בפחות מעשרה אני אומר לך והלא אף שלשה במשמע וכשתאמר בשלשה ואני משיבך (ח) אינו אלא עשרה אתה אומר לי אף השלשה במשמע. וגבי שירות נמי תאמר אבנט ואני משיבך ואימא מעיל אתה אומר לי והלא אף האבנט בכלל שירות ומהיכן אתה ממעטו אבל כשתאמר אין פטור אלא בכדי מעיל אני משיבך והלא אבנט ראוי לשירות וקרא שירות הוא דכתיב: **ואימא כיפה של למר.** שהיא מועטת מאבנט ואף היא בכלל שירות דכתיב (שמות כח) על פתיל תכלת ותכלת עמרת הוא: **כיפה.** כובע קטן פלטרי"י: **ושמה אזוטו.** בלשון: **קרא.** גבי שירות דראשית הגז: **הוא וכניו.** ולית אינו בכהן הדיוט: **הניחא למ"ד אבנטו של כהן גדול.** ביום הכפורים שהוא בוץ דכתיב (ויקרא טז) ובאבנט בד יחגור: **לא זהו אבנטו של כהן הדיוט.** של כל השנה דהא הוא הוא של כלאים דכתיב (שמות לט) ואת האבנט שש משזר תכלת וגו' וכי כתיב אבנט דכלאים בין בכהן גדול בין בכהן הדיוט דכל השנה כתיב: **שפיר.** משכחת שוין אהרן ובניו באבנט של למר כגון של שאר ימות השנה: **אלא למ"ד.** אבנטו של כהן גדול ביום הכפורים כשר הוא בהדיוט כל השנה דכי כתיב אבנט בכלאים גבי פרשת בגדי כהונה בכהן גדול הוא דכתיב אבל בכהן הדיוט כולו של בוץ א"כ לא משכחת למר באבנטו של הדיוט ואימאי משערת ראשית הגז באבנטו הא לא שוין בה אהרן ובניו שהלמר אינו ראוי לשירות הדיוט: **שש אבנט.** אע"ג דאין למר בשירות הדיוטות הרי ראוי לשירות כ"ג ואי משום הוא וכניו הכי קאמר דבריס הראויין לאבנט שהרי אבנט נוהגת בו ובבניו: [י] **מכר לו שחופות כו'.** הא אוקימנא[יא] עצה טובה קמ"ל דאע"ג ששייר לעצמו מן הטוב יקנה מן הלוקח ממין הרעות אחד מששים ויתן לו: **גזז ומכר ראשונה.** ראשונה היה מוכר לאחר גיזתה מיד קודם שליקח חמש גיזין: **חייב.** בראשית הגז דגז לאחר אמר רחמנא[יב] והא איכא דבשעת גיזה כל אחת היתה שלו: **בעידנא דקא מלי שיעורא.** דחמש לאן שעל ידי גיזה החמישית הוא מתחייב באחרונה ראשונות והיא שעתא לא הוו מלאן שלו: **אגן** [יג] **הלוקח נאנו של עובד כוכבים.** אפילו עד שלא נגזזה וגזזה פטור הלוקח דלאו נאנו הוא: **הא נאנו לגזזו.** שמכר לו [יד] גוף הצאן זה קנה לו הגוף עד שגזז: **חייב.** דלאחר קרינא ביה: **כל חדא וחדא בחר גיזה נפק מרשותיה.** וקתני חייב אלמא בתר שעת גיזה דכל חדא וחדא: **כל שלשים יום.** לאו דוקא אלא שיהו כל הגיזים קנויין לו עד תשלום כל הגיזים: **בחר מוכר לזולין.** למיתב אכולהו: **קלחי אילן.** אילנות עצמן לקח עם פירותיהן. להכי נקט לשון קלחי שאין שדה זו שדה אילן אלא שדה לבן וגדלו בה שנים או שלשה אילנות ומכרן: **נוטן.** לוקח פאה מכל אילן ואילן דכתיב (דברים כד) לא תפאר אחריך ואין אחד מהם פוטר את חבירו הואיל ואין השדה שלו שאם היתה שדה שלו היה נותן מאחד על כולן: **אימתי בזמן שלא שייר בעל השדה.** שוב אילן בשדה לעצמו: **אבל שייר.** אחד לעצמו רמיא כולה חיובו עליה ונותן פאה בקרקע בזרעים לעניים ופוטר את כל האילנות. אלמא היכא דאיכא שיורא כולה חיובא רמיא עליה דאי לאו עליה רמיא היכי פטר בפאה דידיה אילנות של אחרים: **והוא שהתחיל בעל הבית נקטור.** הזרעים קודם מכירת האילנות דמהתיא שעתא מיחייב בפאה ופאה דידיה דהתיא שעתא חזיא למפטר כולה שדה ומיהו כי לא שייר מידי אסתלק מדין פירות אילנות [טו] ואין פאה זרעים פוטרתן וכי שייר דאכתי שייר בפירות אילנות לא נפק מחיובא קמא והוה ליה כדמעיקרא: **ובקלרסם.** משמע מתחלת קנירה: **לא מיחייב בכוליה עדריה.** דלא כתיב בגזזכם אלא גז [טז] לאנכס לאחר שנקרא גז לאן: **אלא אמר רבא.** טעמא דמתני' משום דאין אדם רשאי להפקיע ממונו מיד מצוה ולמכור גיזיו כדי שיהא גז של אחד ואלו של אחר לפוטרן דלא קרינא ביה גז לאנך אלא כי קא מזדין לא קמזדין מתנות דכהן הילכך כי שייר מידי איכא למימר מדלא פרש מוכר לגוקח חוץ ממתנותיו של כהן ודאי הכל מכר לו ושייר אלו את מתן הכהן ואמר לוקח למוכר מתנה דכהן גבך היא וכי

בששים ותני תנא מנה בן ארבעים סלעים אין [טו] **והתנן** [יז] **חמת חדשה אע"פ שמקבלת רמונים טהורה תפרה ונקרעה שיעורה כמוציא רמונים רבי אליעזר בן יעקב אומר כפקעיות של שתי אחת מארבע במנה בן ארבעים סלעים:** וכמה נותן לו כו': תנא לא שילבננו ויתננו לו אלא שילבננו כהן ויעמוד על חמש סלעים: כדי לעשות בגד קטן: מנהני מילי [יא] אמר ר' יהושע בן לוי אמר קרא [1] לעמוד לשרת דבר שהוא ראוי לשירות מאי ניהו אבנט אימא מעיל [יב] תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט תפשת ואימא כיפה של צמר דתניא [יג] כיפה של צמר היתה מונחת בראש כהן גדול ועליה ציץ נתון לקיים מה שנאמר [2] ושמת אותו על פתיל תכלת אמר קרא הוא ובניו דבר השוה לאהרן ולבניו אבנט נמי לא שוי הניחא למאן דאמר [יד] אבנטו של כ"ג לא זהו אבנטו של כהן הדיוט שפיר אלא למאן דאמר [טו] זהו אבנטו של כהן הדיוט מאי איכא למימר שם אבנט בעולם: לא הספיק ליתנו וכו': איתמר גזז ומכר ראשונה רב חסדא אמר [3] חייב ר' נתן בר הושעיא אמר פטור רב חסדא אמר חייב דהא גזז ר' נתן בר הושעיא אמר פטור בעידנא דקא מלא שיעורא בעינן צאנך וליכא תנן הלוקח גז צאנו של עובד כוכבים פטור מראשית הגז הא צאנו לגזוז חייב אמאי כל חד וחד בתר גיזה נפקא לה מרשותיה תרגמא רב חסדא אליבא דר' נתן בר הושעיא כגון שהקנן לו כל שלשים יום: הלוקח גז צאנו של חבירו כו': מאן תנא דהיכא דאיכא שיורא גבי מוכר בתר מוכר אזלינן א"ר חסדא רבי יהודה היא [טז] דתנן [יח] המוכר קלחי אילן בתוך שדהו נותן פאה לכל אחד ואחד אמר רבי יהודה אימתי [יט] בזמן שלא שייר בעל השדה אבל שייר בעל השדה נותן פאה על הכל אמר ליה רבא והא מר הוא דאמר והוא שהתחיל בעל השדה לקצור וכי תימא הכא נמי והוא שהתחיל לגזוז בשלמא התם [3] ובקצרכם את קציר ארצכם כתיב מעידנא דאתחיל לקצור מיחייב בכולה שדה אלא הכא מעידנא דאתחיל למיגז לא מיחייב בכוליה עדריה אלא אמר רבא האי תנא הוא [כ] דתנן אמר לו מכור לי בני מעיה של פרה זו והיה בהן מתנות נותנן לכהן ואין מנכה לו מן הדמים לקח ממנו במשקל נותנן לכהן ומנכה לו מן הדמים אלמא

מסורת הש"ס

[ז"ל והתניא], [תוספתא ב"מ דכלים פ"ו ה"ג והביאו הר"ש פי"ז דכלים מ"ב], ג) [לעיל קלז.], ד) [מגיגה יח. וש"נ], ה) [הכ"מ ריש פ"י מהל' כלי המקדש תמה שהשמיט הרמב"ם דבר זה], ו) [יומא ו. יב. סט. תמיד כז:], ז) פסח פ"ג מ"ה, ח) לעיל קלא. קלב. ב"ק קטו., ט) [כלים פי"ז מ"ח], י) [מלורע מלכתא דזבים פרשה ה], כ) זה הדבור שייך למתני' דלעיל. ר"מ, כא) [לעיל קלז:], מ) [דברים יח], נ) [ל"ל הלוקח גז], ס) [ל"ל גז הצאן והקנה כו' כן העתיק הר"ן], ע) [ל"ל נאנך],

תורה אור השלם

1. כִּי בוֹ בָחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ מִכָּל שְׁבָטֶיךָ לַעֲמֹד לְשָׁרֵת בְּשֵׁם יְיָ הוּא וּבָנָיו כָּל הַיָּמִים: דברים יח ה
2. וְשַׂמְתָּ אֹתוֹ עַל פְּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה עַל הַמִּצְנֶפֶת אֶל מוּל פְּנֵי הַמִּצְנֶפֶת יִהְיֶה: שמות כח לז
3. וּבְקַצְרְכֶם אֶת קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא תְכַלֶּה פֵּאַת שָׂדְךָ לִקְצֹר וְלֶקֶט קְצִירְךָ לֹא תְלַקֵּט: ויקרא יט ט

גליון הש"ם

רש"י ד"ה והוא שהתחיל וכו' ואין פאת זרעים פוטרתן. עי' בפר"ח במיס ברמב"ם פ"ג הל' יח מהל' מתנות עניים:

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה תפשת וכו' ואני משיבך אי אינו:

שיטה מקובצת

(ח) דתנן המוכר קלחי אילן. נ"ב עי' פ"ג דפאה וע"ש בהר"ש ז"ל:

עין משפט נר מצוה

א [מיי' פ"ח מהל' כלי המקדש הל' ב]:
ב [מיי' פ"י מהל' כלאים הל' טו טוש"ע י"ד סי' שג סעיף יב]:
מג ג ד מיי' פ"ג מה' מתנות עניים הל' יח:

לעזי רש"י

למושיי"ל [לימוריש"ל]. פקנת (של חוט).
פלטרי"י [פילטרי"ן]. כובע לֶבֶד.

מוסף רש"י

תפשת מרובה לא תפשת. כל מקום שתמצא שני דברים, אחד מופש מרובה ואחד מופש מועט, טוב לך לתפוש את המועט, שאפילו היה לך לתפוש את המרובה ותתפוש את המועט תפיסתך תפיסה, שיש בכלל המרובה המועט, אבל אם תתפוש המרובה והיה לך לתפוש המועט נמצאת שתפשת שלא כדת (חגיגה יז.) דיש להקשות תפוש את המועט (ערכין ד:). **תפשת מרובה תפשת.** דאי מקשה לך תפוש את המרובה אינו תולה על דבריך אלא מוסיף, דבכלל מרובה איכא מועט (שם). אבנטו של כהן גדול לא והו אבנטו של כהן הדיוט. שאין האבנטים שוין, שנאמר במעשה האבנט של כ"ג ואת האבנט שש משזר תכלת ותרגמן, למדנו שהוא של כלאים, דשש כיתגא ותכלת עמרא, ואבנט הכנים לא פירש הכתוב ממה היו (יומא ו. וכעי"ז שם יב.) שההדיוט של בוץ (שם) או: אבנטו של כ"ג ביום הכפורים שהוא של בוץ,לא זהו אבנטו של כהן הדיוט, דשל הדיוט כל השנה של כלאים (שם סט.). **זהו אבנטו של כהן הדיוט.** לומר שאיהם של כלאים (שם ו.) שאין חילוק באבנטיהם (שם יב.). או: אבנטו של כ"ג ביום הכפורים שהוא של בוץ זהו אבנטו של הדיוט כל ימות השנה ואין כלאים בבגדי כהן הדיוט (שם סט.). אמר לו. לטבח, מכור לי בר' והיו בהן מתנות. הקיבה, נותנן לכהן. נותנן לוקח זה לכהן (לעיל קלא.). נותן הלוקח קיבה לכהן דמסתמא מתנות לא זכין ליה (ב"ק קטו.). **ואין מנכה לו מן הדמים.** אין המוכר מנכה לו ללוקח מן הדמים, שהרי היה יודע הלוקח שהמתנות שם וזה לא מכר לו הקיבה (לעיל קלא.). **לקח ממנו במשקל.** הליטרא כך וכך ושקל לו הקיבה (שם). נותנן לכהן. נותנן לו לוקח לכהן, שהרי הגזל אצלו ולריך להשיב (שם). ומנכה לו מן הדמים. הטבח יכנה לו מן הדמים על כרחו, שמכר לו דבר שאינו שלו (שם).